

Sygn. akt: II AKa 293/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2017 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Aleksander Sikora (spr.)
Sędziowie	SSA Wiesław Kosowski SSO del. Marcin Ciepiera
Protokolant	Agnieszka Przewoźnik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Katowicach Beaty Salamon

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2017 roku sprawy

1. **A. S.** c. J. i H., ur. (...) w C.

oskarżonej z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i inne

2. **B. C.** c. (...), ur. (...) w O.

oskarżonej z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i inne

3. **P. H.** s. W. i A., ur. (...) w W.

oskarżonego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i inne

4. **T. K.** s. M. i L., ur. (...) w Z.

oskarżonego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i inne

5. **L. R.** s. Z. i H., ur. (...) w C.

oskarżonego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i inne

6. **T. P.** s. B. i J., ur. (...) w M.

oskarżonego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i inne

na skutek apelacji obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 14 grudnia 2015 roku

sygn. akt II K 44/10

I. zmienia zaskarżony wyrok:

- w odniesieniu do oskarżonej A. S. w punkcie 5 w ten sposób, że w opisie czynu sformułowanie „spowodowała wystawienie” zastępuje sformulowaniem „nakłaniała i udzielała pomocy do wystawienia”, do kwalifikacji prawnej przypisanego czynu dodaje przepis art. 18 § 2 kk i 18 § 3 kk w zw. z art. 271 § 3 kk;
- w odniesieniu do oskarżonych: B. C. w punkcie 25, T. K. w punkcie 30 oraz T. P. w punkcie 33 w ten sposób, że sformułowanie „po spowodowaniu wystawienia” zastępuje sformulowaniem: w odniesieniu do oskarżonej B. C. „udzieliła pomocy do”, a w stosunku do oskarżonych, T. K. oraz T. P. „udzielił pomocy do”, a nadto w odniesieniu do oskarżonej B. C. sformułowanie „posłużyła się” zastępuje sformulowaniem „usiłowała się posłużyć”, a w odniesieniu do pozostałych oskarżonych sformułowanie „posłużył się” zastępuje sformulowaniem „usiłował się posłużyć”, w kwalifikacji prawnej przypisanych wszystkim tym oskarżonym czynów przepis art. 271 § 3 kk zastępuje przepisem art. 18 § 2 kk w zw. z art. 271 § 3 kk, zaś przepis art. 273 kk zastępuje art. 13 § 1 kk w zw. z art. 273 kk, a w podstawie wymiaru kary przepis art. 271 § 3 kk zastępuje art. 19 § 1 kk w zw. z art. 271 § 3 kk;
- w odniesieniu do oskarżonych P. H. w punkcie 26 i L. R. w punkcie 31 w ten sposób, że sformułowanie „po spowodowaniu wystawienia” zastępuje sformulowaniem „udzielił pomocy do”, a nadto w kwalifikacji prawnej przypisanych tym oskarżonym czynów przepis art. 271 § 3 kk zastępuje przepisem art. 18 § 2 kk w zw. z art. 271 § 3 kk, a w podstawie wymiaru kary przepis art. 271 § 3 kk zastępuje art. 19 § 1 kk w zw. z art. 271 § 3 kk;
- w odniesieniu do oskarżonego T. K. w punkcie 30 w ten sposób, że eliminuje z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego temu oskarżonemu oraz z podstawy prawnej wymiaru kary przepis art. 65 kk (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.04.2004 roku);

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Częstochowie) na rzecz adwokata J. D. – Kancelaria Adwokacka w C. kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt groszy) złotych, w tym 23 % VAT, z tytułu obrony z urzędu udzielonej oskarżonej B. C. w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa opłaty za drugą instancję w kwotach:

- od A. S. 2.100 zł;
- od P. H. 1.200 zł;
- od T. K. 460 zł;
- od B. C. 380 zł;
- od L. R. 320 zł;
- od T. P. 220 zł;

oraz obciąża ich wydatkami za postępowanie odwoławcze w częściach dotyczących każdego z nich.

SSO del. Marcin Ciepiela SSA Aleksander Sikora SSA Wiesław Kosowski

Sygn. akt II AKa 293/16

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 11 maja 2017 roku w części dotyczącej całości rozstrzygnięć odnośnie oskarżonych A. S., P. H., T. K. i L. R., z uwagi na złożenie wniosków przez obrońców tych oskarżonych

Sąd Okręgowy w Częstochowie wyrokiem z dnia 14 grudnia 2015 roku w sprawie o sygnaturze II K 44/10, w zakresie objętym niniejszym uzasadnieniem orzekł następująco:

(5.) oskarżoną A. S. w ramach zarzutu opisanego w punkcie IV aktu oskarżenia, uznał za winną tego, że w okresie od stycznia 2002 r. do października 2004 r. w C. i innych miejscowościach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z innymi, w zorganizowanej grupie przestępczej, spowodowała wystawienie przez M. M., właściciela podmiotu gospodarczego PPHU (...) i B. K. właściciela podmiotu gospodarczego PPHU (...), niżej wymienionych faktur, poświadczających nieprawdę, co do zaistnienia operacji gospodarczych uzasadniających naliczenie podatku VAT i wykazanie poniesienia kosztów przy uzyskaniu przychodu w podatku dochodowym, w następstwie podżegania tych osób do wystawienia faktur i udzielenia im pomocy w ich wystawieniu, poprzez przekazanie niezbędnych danych, dotyczących nabywcy, przedmiotu sprzedaży lub usługi, sposobu płatności i jej terminu, a następnie posłużyła się nimi, poprzez ich wprowadzenie do dokumentacji księgowej podmiotów o nazwach: (...), (...), (...), (...) Sp. z o.o., (...), (...), (...), a także wystawiła niżej wymienione faktury, jako wystawione przez (...), (...), poświadczające nieprawdę, co do zaistnienia zdarzeń gospodarczych, uzasadniające naliczenie podatku VAT i wykazanie poniesienia kosztów przy uzyskaniu przychodu w podatku dochodowym, w następstwie podżegania przez inne osoby do wystawienia tych faktur i udzielenia jej pomocy w ich wystawieniu, poprzez przekazanie niezbędnych danych, dotyczących nabywcy, przedmiotu sprzedaży lub usługi, sposobu płatności i jej terminu, po czym posłużyła się nimi, poprzez ich wprowadzenie do dokumentacji księgowej szczegółowo wyliczonych podmiotów podczas, gdy w rzeczywistości takie operacje gospodarcze nie miały miejsca, to jest za winną przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przy zast. art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za tak przypisany czyn na podstawie art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 2 i § 3 k.k. skazał ją na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 300 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki w kwocie 30 złotych;

(6.) na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpł, orzekając w ramach zarzutu opisanego w punkcie V aktu oskarżenia, umorzył postępowanie wobec oskarżonej A. S. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. i art. 6 § 2 k.k.s. i w tej części na mocy art. 632 pkt 2 k.p.k. poniesionymi wydatkami obciążył Skarb Państwa;

(7.) uznał oskarżoną A. S. za winną czynu opisanego w punkcie VI aktu oskarżenia, polegającego na tym, że w okresie od stycznia 2002 r. do października 2004 r. w C. i innych miejscowościach, brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnienie przestępstw karnoskarbowych i przestępstw przeciwko mieniu to jest o przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i na mocy tego przepisu wymierzył jej karę 1 roku pozbawienia wolności;

(8.) na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do 01 lipca 2015 roku orzekł wobec oskarżonej A. S. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności;

(26.) oskarżonego P. H. w ramach zarzutu opisanego w punkcie XX aktu oskarżenia, uznaje za winnego tego, że w okresie od 27 lutego 1999 r. do 22 września 1999 r. od 08 lipca 2003 r. do 23 października 2003 r. i od 27 kwietnia 2004 r. do 28 sierpnia 2004 r. w C. i innych miejscowościach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w zorganizowanej grupie przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po spowodowaniu wystawienia przez inne osoby niżej wymienionych faktur, poświadczających nieprawdę, co do zaistnienia zdarzeń gospodarczych, uzasadniających naliczenie podatku VAT i wykazanie poniesienia kosztów przy uzyskaniu przychodu w podatku dochodowym, w następstwie podżegania tych osób do wystawienia tych faktur i udzielenia im pomocy w ich wystawieniu, poprzez przekazanie niezbędnych danych, dotyczących nabywcy, przedmiotu sprzedaży lub usługi, sposobu płatności i jej terminu, posłużył się nimi, poprzez ich

wprowadzenie do dokumentacji księgowej szczegółowo wyliczonych podmiotów podczas, gdy w rzeczywistości takie zdarzenia gospodarcze nie miały miejsca, to jest za winnego przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przy zast. art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za tak przypisany czyn na podstawie art. 271 § 3 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 2 i § 3 k.k. skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki w kwocie 30 złotych;

(27.) na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk, orzekając w ramach zarzutu opisanego w punkcie XXI aktu oskarżenia, umorzył postępowanie wobec oskarżonego P. H. o przestępstwo z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 5 k.k.s. i art. 6 § 2 k.k.s. i w tej części na mocy art. 632 pkt 2 k.p.k. poniesionymi wydatkami obciążył Skarb Państwa;

(28.) uznał oskarżonego P. H. za winnego czynu opisanego w punkcie XXII aktu oskarżenia, polegającego na tym, że w okresie od lutego 1999 r. do 20 grudnia 2004 r. w C. i innych miejscowościach, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnienie przestępstw karnoskarbowych i przestępstw przeciwko mieniu to jest przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i na mocy tego przepisu wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

(29.) na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do 01 lipca 2015 roku orzekł wobec oskarżonego P. H. karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

(30.) oskarżonego T. K. w ramach zarzutu opisanego w punkcie XXIII aktu oskarżenia, uznał za winnego tego, że w okresie od 10 kwietnia 1999 r. do 17 listopada 1999 r. w Z. i innych miejscowościach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po spowodowaniu wystawienia przez inne osoby niżej wymienionych faktur, poświadczających nieprawdę, co do zaistnienia zdarzeń gospodarczych, uzasadniających naliczenie podatku VAT i wykazanie poniesienia kosztów przy uzyskaniu przychodu w podatku dochodowym, w następstwie podżegania tych osób do wystawienia faktur i udzielenia pomocy, poprzez przekazanie niezbędnych danych, dotyczących nabywcy, przedmiotu sprzedaży lub usługi, sposobu płatności i jej terminu, posłużył się nimi, poprzez ich wprowadzenie do dokumentacji księgowej podmiotów o nazwach: (...) S.C. z Z., podczas, gdy w rzeczywistości takie zdarzenia gospodarcze nie miały miejsca, to jest za winnego przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przy zast. art. 12 k.k. i art. 65 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.04.2004 r.) i za to na mocy art. 271 § 3 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. i art. 65 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.04.2004 r.) w zw. z art. 33 § 2 i § 3 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 70 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki w kwocie 20 złotych;

(31.) oskarżonego L. R. w ramach zarzutu opisanego w punkcie XXIV aktu oskarżenia, uznał za winnego tego, że w okresie od 14 października 1999 r. do 30 listopada 1999 r. i od 16 stycznia 2002 r. do 17 lutego 2002 r. w C. i innych miejscowościach, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w zorganizowanej grupie przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po spowodowaniu wystawienia przez inne osoby niżej wymienionych faktur, poświadczających nieprawdę, co do zaistnienia zdarzeń gospodarczych, uzasadniających naliczenie podatku VAT i wykazanie poniesienia kosztów przy uzyskaniu przychodu w podatku dochodowym, w następstwie podżegania tych osób do wystawienia faktur i udzielenia pomocy, poprzez przekazanie im niezbędnych danych, dotyczących nabywcy, przedmiotu sprzedaży lub usługi, sposobu płatności i jej terminu, posłużył się nimi, poprzez ich wprowadzenie do dokumentacji księgowej podmiotów o nazwach: (...) Sp. z o.o. z C., podczas, gdy w rzeczywistości takie zdarzenia gospodarcze nie miały miejsca, to jest za winnego przestępstwa z art. 271 § 3 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przy zast. art. 12 k.k. i art. 65 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.04.2004 r.) i za to na mocy art. 271 § 3 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. i art. 65 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.04.2004 r.) i art. 33 § 2 i § 3 k.k. skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 70 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki w kwocie 10 złotych;

(36.) na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 01.07.2015 r. warunkowo zawiesił wykonanie kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonych: A. S. i P. H. na okres 3 lat tytułem próby, zaś wobec T. K. i L. R. na okres 2 lat tytułem próby;

(37.) na podstawie art. 73 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 01.07.2015 r. oddano oskarżonych w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

Oskarżonych obciążono kosztami procesu w częściach ich dotyczących oraz orzeczono o kosztach obrony z urzędu.

Obrońca oskarżonej A. S. zaskarżył wyrok co do tej oskarżonej w całości i zarzucił orzeczeniu:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia tj.: art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, jednostronną oraz sprzeczną z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym dowodów z wyjaśnień oskarżonych, zeznań świadków a także opinii z zakresu pisma ręcznego i przyjęcie, iż A. S. działała w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, wiarygodności dokumentów oraz karnoskarbowych;

podczas, gdy:

- wyjaśnienia oskarżonej A. S., którym Sąd odmówił wiary, były spójne i korespondowały z zeznaniami świadków Z. N., Z. D. oraz oskarżonych K. S. czy T. P., w szczególności w zakresie udziału i świadomości oskarżonej A. S. co do działania w zorganizowanej grupie przestępczej;
- oświadczenia o częściowym przyznaniu się do winy oskarżonego M. M., B. K. czy A. M. nie mogą automatycznie przesądzać o wiarygodności ich wyjaśnień i odmowie przyznania waloru teje wiarygodności wyjaśnieniom pozostałych oskarżonych oraz zeznaniom świadków w zakresie korzystnym dla A. S.;
- wyjaśnienia oskarżonych M. M., B. K. czy A. M. były składane w perspektywie uzyskania korzystniejszej sytuacji procesowej i stanowiły realizację przyjętej linii obrony w toku postępowania polegającej między innymi na umniejszaniu swej roli w procederze wystawiania zakwestionowanych faktur pomiędzy poszczególnymi podmiotami gospodarczymi;
- brak jest pozaosobowych dowodów pozwalających na przypisane oskarżonej A. S. sprawstwa zarzucanych przestępstw, a nawet współdziałanie kilku osób w popełnieniu przestępstwa nie decyduje samo w sobie o istnieniu przesłanek uzasadniających przypisanie im udziału w grupie przestępczej;
- sporządzona w toku postępowania opinia z zakresu pisma ręcznego jest niejasna i niepełna, w zasadniczej części wnioski zostały wywiedzione przez biegłego na podstawie badań przeprowadzanych na kserokopiach bez wskazania przy tym szczegółów dotyczących metodologii tychże badań i przyjętych przez biegłego kryteriów ocen próbek pisma.

W konsekwencji powyższego obrońca zarzucił nadto:

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, iż oskarżona działając w zorganizowanej grupie przestępczej i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dopuściła się czynów opisanych w punktach 5 i 6 części wstępnej wyroku, przy czym uczyniła sobie z popełniania tychże przestępstw stałe źródło dochodu, w sytuacji, gdy:

- oskarżona A. S. nie miała świadomości istnienia zorganizowanej grupy przestępczej oraz zamiaru działania w jej ramach;
- oskarżona A. S. w żaden sposób nie identyfikowała się z przedmiotową grupą przestępczą i nie miała żadnej wiedzy o podejmowanych przez nią działaniach;
- w okresie objętym aktem oskarżenia oskarżona A. S. prowadziła działalność gospodarczą, tj. biuro rachunkowe i jedynie z racji wykonywanego zawodu miała kontakt z wieloma osobami - przedsiębiorcami, w tym z pozostałymi oskarżonymi w niniejszej sprawie;

- nawet ewentualna obecność oskarżonej przy popełnianiu tych czynów nie może jeszcze skutkować przypisaniem jej realizacji znamion zarzucanych przestępstw;

a z ostrożności procesowej w przypadku nieuwzględnienia powyższych zarzutów, obrońca rzucił:

3. rażąco niewspółmierność kary, wyrażającą się w wymierzeniu oskarżonej kar jednostkowych zdecydowanie powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a następnie kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata w sytuacji, gdy wysokość tejże kary przekracza - zdaniem obrony - stopień winy i tym samym nie realizuje celów kary, a nadto rozmiar represji zastosowanej wobec oskarżonej jest w sposób oczywisty nieproporcjonalny w stosunku do dolegliwości wymierzanej podobnym sprawcom w podobnych sprawach;

4. rażąco niewspółmierność kary grzywny, bez uwzględnienia dochodów sprawcy, jego warunków osobistych, stosunków majątkowych i możliwości zarobkowych.

Mając na uwadze powyższe zarzuty obrońca wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanych jej czynów;

ewentualnie o

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji;

a w przypadku uwzględnienia zarzutu rażąco niewspółmierności kary wniósł o

3. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonej kar jednostkowych za przestępstwa przypisane w punktach 5 i 7 zaskarżonego wyroku w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, a następnie kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji i warunkowe zawieszenie jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata;

4. zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez wymierzenie grzywny w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki w kwocie 30 złotych;

5. zwolnienie oskarżonej od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego.

Obrońca oskarżonego L. R. zaskarżył wyrok w całości odnośnie tego oskarżonego i orzeczeniu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania karnego mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.:

a) art. 7, 424 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów wyrażającej się w sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, jednoznacznie ukierunkowanej na poniesienie odpowiedzialności karnej przez oskarżonego L. R., analizie materiału dowodowego i wywiedzenie na tej podstawie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa, w szczególności ustaleniu okoliczności faktycznych sprawy na podstawie dowodu w postaci wyjaśnień oskarżonego M. M., w sytuacji gdy wyjaśnienia te stanowią jedynie dowód z pomówienia, który winien być oceniany ze szczególną ostrożnością, który nadto nie znajduje oparcia w żadnym innym, zebrany w sprawie materiale dowodowym, w szczególności w zeznaniach M. B., który zaprzeczył aby pośredniczył w działalności polegającej na obrocie pustymi fakturami, a także, wobec spójnych i stanowczych wyjaśnień oskarżonego, którym Sąd bezzasadnie odmówił wiarygodności;

b) art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec nienależytego i niewystarczającego przedstawienia okoliczności wyjaśniających zamiar popełnienia przestępstw przez oskarżonego oraz braku wyjaśnienia wszystkich okoliczności w sprawie m.in. poprzez brak zwrócenia się do (...) Sp. z o.o. ul. (...), W. - właściciela (...), z którym współpracował oskarżony L. R. w okresie wskazanym w akcie oskarżenia w ramach wspólnego programu działań reklamowych i promocji, o przesłanie dokumentacji potwierdzającej świadczenie usług reklamowych m.in. przez oskarżonego M. M.;

a w konsekwencji:

2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony w okresie wskazanym w akcie oskarżenia, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami spowodował wystawienie przez inne osoby opisanych w wyroku faktur VAT, poświadczających nieprawdę, co do zaistnienia zdarzeń gospodarczych uzasadniających naliczenie należności podatkowych, w następstwie podżegania tych osób do wystawienia faktur VAT i udzielenia pomocy poprzez przekazanie im niezbędnych danych, a następnie posłużył się nimi poprzez ich wprowadzenie do dokumentacji księgowej, w sytuacji gdy materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie nie daje podstaw do przyjęcia takiego stanowiska.

Mając na uwadze powyższe, obrońca wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu;
- 2) ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego T. K. zaskarżył wyrok w całości odnośnie tego oskarżonego i orzeczeniu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania karnego mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.: art. 7, 424 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów wyrażającej się w sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, jednoznacznie ukierunkowanej na poniesienie odpowiedzialności karnej przez oskarżonego T. K., analizie materiału dowodowego i wywiedzenie na tej podstawie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa, polegającego między innymi na wprowadzeniu do księgowości firmy (...) S.c. nierzetelnych faktur VAT, pomimo, iż przeczy temu materiał dowodowy w szczególności wyjaśnienia skarżącego i zeznania świadka M. N., które Sąd uznał za wiarygodne;

a w konsekwencji:

2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony w okresie wskazanym w akcie oskarżenia, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, spowodował wystawienie przez inne osoby opisanych w wyroku faktur VAT, poświadczających nieprawdę, co do zaistnienia zdarzeń gospodarczych uzasadniających naliczenie należności podatkowych, w następstwie podżegania tych osób do wystawienia faktur VAT i udzielenia pomocy poprzez przekazanie im niezbędnych danych, a następnie posłużył się nimi poprzez ich wprowadzenie do dokumentacji księgowej, w sytuacji gdy materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie nie daje podstaw do przyjęcia takiego stanowiska.

Mając na uwadze powyższe, obrońca ten wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu;
2. ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Obrońca oskarżonego P. H. zaskarżył wyrok odnośnie tego oskarżonego w punktach 26, 28, 36, 37, 38 i 39 i orzeczeniach tym zarzucił:

1. obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 18 § 2 k.k. i 18 § 3 k.k. poprzez ich niezastosowanie i błędne uznanie, iż charakter zachowań oskarżonego daje podstawy do ustalenia, iż oskarżony dopuścił się sprawstwa, w sytuacji, gdy żadną miarą nawet w przypadku przyjęcia teorii obiektywno - materialnej sprawstwa, nie można uznać, iż czynności oskarżonego były na tyle istotne, iż stanowiły o racji bytu zachowania przestępnego współoskarżonych, tym bardziej, iż w świetle opisu czynu wskazanego w wyroku, Sąd uznał, iż działania oskarżonego miały polegać na nakłanianiu M. M. do wystawienia faktur VAT i na przekazywaniu mu danych potrzebnych do ich sporządzenia, co przesądza o podżeganiu i pomocnictwie, nie zaś realizacji swoim zachowaniem, znamion czynu zabronionego określonego w art. 271 par 3 k.k., a w konsekwencji naruszenia przez Sąd art. 19 § 2 k.k. poprzez nierozważenie i nieskorzystanie z prawem

przewidzianej możliwości nadzwyczajnego złagodzenia kary oraz obrazę przepisu prawa materialnego tj. art. 65 par 1 k.k. co do czynu opisanego w pkt. 26 wyroku, poprzez jego niezasadne zastosowanie pomimo braku ku temu podstaw;

2. obrazę przepisów postępowania karnego, mającą istotny wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7, 424 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów wyrażającej się w sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, jednoznacznie ukierunkowanej na poniesienie odpowiedzialności karnej przez oskarżonego P. H., analizie materiału dowodowego i wywiedzenie na tej podstawie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego przestępstwa udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie nie daje ku temu podstaw;

a w konsekwencji obrońca sformułował zarzut:

3. błędu w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony w okresie wskazanym w akcie oskarżenia, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami spowodował wystawienie przez inne osoby opisanych w wyroku faktur VAT, poświadczających nieprawdę, co do zaistnienia zdarzeń gospodarczych uzasadniających naliczenie należności podatkowych, w następnie podżegania tych osób do wystawienia faktur VAT i udzielenia pomocy poprzez przekazanie im niezbędnych danych, a następnie posłużył się nimi poprzez ich wprowadzenie do dokumentacji księgowej, a także uznania, iż w okresie od lutego 1999 roku do 20 grudnia 2004 roku w C. i innych miejscowościach, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w sytuacji gdy materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie nie daje podstaw do przyjęcia takiego stanowiska;

Mając na uwadze powyższe, obrońca wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od przypisanego w pkt. 28 wyroku przestępstwa określonego w art. 258 par 1 k.k.;
2. zmianę opisu czynu przypisanego w pkt. 26 wyroku poprzez wyeliminowanie z niej ustaleń co do popełnienia przez oskarżonego przestępstwa w ramach zorganizowanej grupy przestępczej;
3. zmianę kwalifikacji prawnej czynu przypisanego w pkt. 26 wyroku poprzez przyjęcie art. 18 par 2 i 18 par 3 k.k. w zw. z art. 271 par 3 k.k. oraz wyeliminowanie art. 65 par
4. k.k., a tym samym zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary wskazanej w pkt. 26 wyroku;
5. ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego P. H.

Apelacja ta okazała się częściowo uzasadniona. Odnosnie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na bezzasadnym przypisaniu oskarżonemu popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 kk stwierdzić należy, że zarzut ten nie był uzasadniony. Oskarżony w toku całego postępowania przygotowawczego będąc kilkakrotnie przesłuchiwany przyznawał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów, w tym również tego z art. 258 § 1 kk. Dopiero w postępowaniu sądowym zaprzeczył swojemu sprawstwu, co do tego czynu, tłumacząc zmianę swojego stanowiska procesowego tym, iż prokurator proponował mu dobrowolne poddanie się karze. Sąd I instancji całość wyjaśnień oskarżonego poddał ocenie i mieszcząc się w pełni w rygorach art. 7 kpk dał wiarę temu, co oskarżony wyjaśniał w postępowaniu przygotowawczym. Zostało to również odpowiednio uzasadnione. Podkreślić trzeba, że Sąd Okręgowy uwypuklił powiązanie tych wyjaśnień P. H., w których przyznawał się on do popełnienia czynu z art. 258 § 1 kk z treścią uwzględnionych przez Sąd I instancji wyjaśnień prawomocnie skazanych M. M. i B. K.. Co więcej, analiza wyjaśnień P. H. złożonych w postępowaniu przygotowawczym wskazuje na to, że wbrew jego twierdzeniom owe przyznanie się nie było tylko czystą deklaracją wychodzącą naprzeciw sugerowanym propozycjom poddania

się karze, ale przedstawione w tychże wyjaśnieniach okoliczności potwierdzają działania oskarżonego P. H. w ramach funkcjonowania zorganizowanej grupy przestępczej. Należy zatem stwierdzić, że przypisanie oskarżonemu zarzucanego mu czynu z art. 258 § 1 kk znajdowało pełne oparcie w prawidłowo ocenionym materiale dowodowym i takiej treści ustalenie Sądu I instancji było trafne. Twierdzenia obrońcy, iż na stronie 114 pisemnego uzasadnienia wyroku Sąd I instancji nie wymienił oskarżonego P. H. jako osoby, która brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej nie jest trafne. Zapis w tej części uzasadnienia jednoznacznie wskazuje na P. H. jako na jedną z osób, która brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej. Kolejne fragmenty tej części uzasadnienia stanowią szczegółowe rozwinięcie opisu roli jaką pełnił P. H. w tejże grupie. Wbrew zatem twierdzeniom obrońcy Sąd I instancji nie naruszył w omawianym zakresie norm procedury karnej ani w postaci czynienia dowolnej oceny dowodów, ani oparcia rozstrzygnięcia na niepełnym materiale dowodowym. Pisemne uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje na to, iż w polu widzenia Sądu I instancji były wszystkie dowody, mające związek z postawionym oskarżonemu zarzutem z art. 258 § 1 kk. Przeprowadzona przez Sąd I instancji zgodnie z dyrektywami art. 7 kpk ocena dowodów doprowadziła do prawidłowych i pozostających pod ochroną art. 7 kpk konkluzji, co do tego, które dowody bądź jakie ich części spełniają kryteria bycia podstawą ustaleń faktycznych w sprawie. Jednocześnie wbrew podniesionemu zarzutowi naruszenia art. 424 § 1 pkt 1 kpk należy stwierdzić, że sporządzone uzasadnienie na piśmie odpowiada wymogom stawianym temu dokumentowi przez odpowiednie przepisy procedury karnej. Pisemne motywy pozwalają bowiem na pełną ocenę przez Sąd Odwoławczy prawidłowości procesu oceny dowodów i czynienia ustaleń faktycznych w sprawie. Takie ustalenia Sądu Apelacyjnego w zakresie prawidłowości przypisania oskarżonemu przestępstwa z art. 258 § 1 kk powoduje logicznie uznanie za nieuzasadniony kolejnego zarzutu odwoławczego, a to obraży prawa materialnego w postaci art. 65 § 1 kk. Na wstępie tej części rozważań trzeba zauważyć, że tak sformułowany zarzut nie jest do końca prawidłowy. Skoro bowiem autor apelacji kwestionował ustalenia faktyczne, będące podstawą przypisania oskarżonemu P. H. popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 kk to pozostające z tą okolicznością w bezpośrednim związku włączenie do kwalifikacji prawnej czynu przypisanego temu oskarżonemu w punkcie 26 wyroku z art. 271 § 3 kk i inne odczytywać należy jako kwestionowanie tej części ustaleń faktycznych, które stały się przesłanką poszerzenia kwalifikacji prawnej czynu o art. 65 § 1 kk. Prawidłowe zaś formułowanie apelacji nie pozwala na łącznie, co do tych samych okoliczności, zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych z zarzutem naruszenia prawa materialnego. Jest to bowiem nielogiczne jako, że dopiero akceptując ustalenia faktyczne można rzeczowo kwestionować prawidłowość dokonanej subsumpcji. Niezależnie jednak od tych mankamentów warsztatowych środka odwoławczego należy stwierdzić, przez pryzmat tego, co wcześniej wskazano w zakresie oceny zarzutu skierowanego przeciwko przypisaniu oskarżonemu czynu z art. 258 § 1 kk, iż ustalenie zawarte w punkcie 26 zaskarżonego wyroku w części obejmującej wskazanie, iż oskarżony działał w zorganizowanej grupie przestępczej, a więc w warunkach art. 65 § 1 kk było prawidłowe. Zbędne byłoby powtarzanie wcześniej wskazanych argumentów w części niniejszego uzasadnienia. Zasadne okazały się jednak wywoływanie apelacji dotyczące prawnej oceny przypisanego oskarżonemu P. H. działania odnośnie czynu opisanego w punkcie 26 części rozstrzygającej wyroku. Rzeczywiście jest tak, że w granicach czynu przypisanego, w celu prawidłowego oddania dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych, konieczne było zmodyfikowanie opisu czynu, a w konsekwencji dokonanie tzw. wtórnej zmiany kwalifikacji prawnej czynu. Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w tej części w ten sposób, że zastąpił sformułowanie „po spowodowaniu wystawienia” sformułowaniem „udzielił pomocy do” oraz wyeliminował z opisu czynu przypisanego oskarżonemu sformułowanie „w następstwie podżegania tych osób do wystawienia tych faktur i udzielenia pomocy”. Taka zmiana opisu czynu prawidłowo oddaje bowiem to, co w zakresie ustaleń faktycznych w tej części rozstrzygnięcia poczynił Sąd I instancji. Odpowiada to zatem historycznemu przebiegowi działań oskarżonego. Konsekwencją takiej zmiany opisu czynu było zastąpienie w podstawie prawnej skazania przepisu art. 271 § 3 kk przepisami art. 18 § 2 kk w zw. z art. 271 § 3 kk, a w podstawie wymiaru kary przepisu art. 271 § 3 kk przepisami art. 19 § 1 kk w zw. z art. 271 § 3 kk. Wbrew intencjom autora apelacji dokonanie tejże zmiany przez Sąd Apelacyjny nie implikowało jednak konieczności zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary przewidzianego przez dyspozycję art. 19 § 2 kk. Wymierzona oskarżonemu za zakwalifikowane w wyroku Sądu I instancji przestępstwo z art. 271 § 3 kk i inne w postaci 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 30 złotych każda, mimo zmiany w instancji odwoławczej opisu i kwalifikacji prawnej czynu w dalszym ciągu odpowiada ładunkowi społecznej szkodliwości czynu i nie przekracza stopnia winy oskarżonego, które to okoliczności przedmiotowe i podmiotowe stanowią odbicie wielości działań oskarżonego w ramach przypisanego czynu ciągłego. W tej sytuacji należało uznać,

iz zmianie kwalifikacji prawnej poprzez przyjęcie zjawiskowej formy przestępstwa nie musi towarzyszyć złagodzenie wymiaru kary wymierzonej oskarżonemu P. H. w zaskarżonym wyroku. Również kara 1 roku pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu P. H. za popełnienie przypisanego mu przestępstwa z art. 258 § 1 kk nie nosi cech rażącej surowości. Taki poziom represji karnej prawidłowo uwzględnia bowiem czas trwania przestępstwa pomiędzy lutym 1999 roku, a grudniem 2004 roku, a jednocześnie także rolę jaką oskarżony pełnił w strukturach tejże grupy. Kara ta mieści się dolnej połowie zagrożenia ustawowego, a jej podniesienie ponad 3-miesięczny próg minimalny było w pełni uzasadnione. Wymierzona oskarżonemu P. H. łączna kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności stanowi wyraz przyjęcia zasady pełnej absorpcji przy kształtowaniu kary łącznej. Stanowi zatem najniższą z możliwych kar łącznych, jakie można było orzec w niniejszej sprawie. Reasumując należy stwierdzić, że poza wskazaną częścią, podlegającą zmianie w instancji odwoławczej, pozostałe rozstrzygnięcia, dotyczące oskarżonego P. H. pozbawione były uchybień, o których istnieniu twierdził obrońca w apelacji i brak było również przesłanek do ingerencji w treść zaskarżonego wyroku odnośnie tego oskarżonego z urzędu.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego T. K.

Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego T. K. ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji w pełni mieści się w swobodzie zagwarantowanej temu organowi przez dyspozycję art. 7 kpk. Przypomnieć należy, iż wyjaśnienia oskarżonego były zmienne w toku postępowania. Początkowo oskarżony ten nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, następnie jeszcze w postępowaniu przygotowawczym dwukrotnie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa. Następnie na rozprawie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu wskazując jedynie, iż wyjaśnienia w których przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu złożył z uwagi na propozycję prokuratora dobrowolnego poddania się karze. Wszystkie te depozycje były w polu widzenia Sądu I instancji. Sąd Okręgowy wskazał w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na znaczenie wyjaśnień prawomocnie skazanego w chwili obecnej M. M. dla prawidłowej oceny wyjaśnień oskarżonego T. K.. Nie sposób zgodzić się z tym, co stwierdza obrońca w uzasadnieniu apelacji, iż przyznanie prymatu wyjaśnieniom M. M. miało bezkrytyczny charakter, a w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie czynu zarzucanego T. K.. Ocena wyjaśnień prawomocnie skazanego M. M. zawarta na kartach od 80 do 86 pisemnego uzasadnienia przekonuje o tym, iż treść poszczególnych przesłuchań została poddana szczegółowej i wnikliwej analizie. Przejawia się to w tym, że nie wszystkie depozycje procesowe M. M. zostały przez Sąd I instancji uwzględnione. Istotne jest to, iż M. M. przekazał w swoich wyjaśnieniach informacje dotyczące nie tylko przestępnych działań T. K., ale również wielu innych osób. Wyjaśnienia te znalazły potwierdzenie w wyjaśnieniach tych oskarżonych, którzy przyznawali się do popełnienia zarzucanych im czynów. Znamienne jest i to, że ta część wyjaśnień oskarżonego T. K., w których potwierdził on swoje sprawstwo również pozostaje w logicznym i rzeczowym związku z odpowiadającymi tym wyjaśnieniom depozycjami M. M.. Nie sposób zatem potwierdzić zasadności zarzutu odwoławczego obejmującego twierdzenie, że wyjaśnienia M. M., stanowiące dowód z pomówienia nie zostały ocenione ze szczególną ostrożnością. Trafnie i w pełni w granicach art. 7 kpk ocenił również Sąd I instancji jako nieprzekonujące powody, dla których według twierdzeń oskarżonego, miał on zmieniać treść swoich wyjaśnień. Istotne jest to, że oskarżony w czasie tych przesłuchań, kiedy potwierdzał swoje sprawstwo nie deklarował tego jedynie w sposób blankietowy, ale podawał w wyjaśnieniach konkretne okoliczności. Te zaś okoliczności, opisujące treść przestępnego procederu, komponowały się logicznie z relacją M. M.. Co więcej, takie postępowanie Sądu I instancji było w pełni zgodne również z dyspozycją art. 410 kpk, nakazującą oparcie rozstrzygnięcia na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Oznacza to, że, tak jak to uczynił Sąd Okręgowy, w polu widzenia organu orzekającego powinny pozostawać wszystkie dowody, dotyczące danej okoliczności, a więc zarówno te które potwierdzają tezę oskarżenia, jak i te które wspierają linię obrony nie przyznającego się do popełnienia zarzucanego mu czynu oskarżonego. Prawidłowo przeprowadzony, jak w niniejszej sprawie, proces oceny dowodów prowadzi następnie do takiego ich uporządkowania, że jedne stają się podstawą ustaleń faktycznych, inne zaś treściowo i logicznie nie do pogodzenia z tymi pierwszymi. Nie mogą być uwzględnione przy rekonstrukcji stanu faktycznego. Nie sposób bowiem, w sprawie w której występują dowody treściowo sprzeczne ze sobą, oprzeć rozstrzygnięcia na wszystkich nich równocześnie. Przedstawiona wcześniej akceptacja działań Sądu w zakresie oceny dowodów spowodowała logicznie taki efekt, że pośród nich część wyjaśnień oskarżonego została uwzględniona, część zaś

nie podlegała uwzględnieniu przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w sprawie. Nie potwierdził się zatem zarzut naruszenia dyspozycji art. 410 kpk. Sporządzone odnośnie tego oskarżonego pisemne uzasadnienie rozstrzygnięcia w pełni realizuje dyrektywy zawarte w art. 424 § 1 pkt 1 kpk. Sąd I instancji przedstawił przy jakiej treści dowodów dokonał określonych ocen ich wiarygodności i w jaki sposób wywiódł wnioski, co do okoliczności faktycznych. Sporządzone pisemne uzasadnienie wyroku przedstawia zatem w prawidłowy i jasny sposób tok rozumowania sądu orzekającego, umożliwiając pełną kontrolę odwoławczą zaskarżonego rozstrzygnięcia. Apelacja obrońcy uzasadniona była jednakże w tej części, w której kwestionowała ona prawidłowość kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w zakresie wprowadzenia do podstawy skazania art. 65 kk. Słusznie podniósł autor apelacji, że przypisany oskarżonemu T. K. w punkcie 30 części rozstrzygającej wyroku występki z art. 271 § 3 kk i inne nie zawiera pośród wskazanych znamion czynu działania oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej. Opis ten nie zawiera również żadnego innego znamienia kwalifikującego wprowadzenie do kwalifikacji prawnej przepisu art. 65 kk. W tej sytuacji, uwzględniając układ procesowy wywołany złożeniem apelacji wyłącznie na korzyść oskarżonego, zbędne było badanie w instancji odwoławczej ewentualnego odzwierciedlenia tak zastosowanego art. 65 kk w materiale dowodowym sprawy. Nie było by bowiem i tak możliwości wprowadzenia tego znamienia do opisu czynu przypisanego. Sąd Apelacyjny zmienił zatem zaskarżony wyrok w punkcie 30 części rozstrzygającej w ten sposób, że wyeliminował z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego temu oskarżonemu oraz z podstawy prawnej wymiaru kary przepis art. 65 kk. Sąd Apelacyjny działając poza granicami środka odwoławczego w trybie art. 440 kpk, na korzyść oskarżonego, dokonał kolejnej jeszcze zmiany w odniesieniu do oskarżonego T. K.. Uznano, iż ustalenia faktyczne Sądu I instancji i materiał dowodowy, dotyczący zarzutu stawianego oskarżonemu, powodują konieczność zmiany opisu czynu w ramach tożsamości zarzucanego mu występkę, a w konsekwencji również zmianę kwalifikacji prawnej w odniesieniu do przestępstwa z art. 271 § 3 kk. W opisie czynu przypisanego oskarżonemu T. K. w punkcie 30 sformułowanie „po spowodowaniu wystawienia” zastąpiono sformułowaniem „udzielił pomocy do” oraz wyeliminowano z opisu czynu sformułowanie „w następstwie podżegania tych osób do wystawienia faktur i udzielenia pomocy”. Dopiero bowiem taki opis czynu w pełni oddaje w sposób historyczny rodzaj działania oskarżonego podjętego w ramach przypisanego mu przestępstwa. Kolejna zmiana dokonana przez Sąd Apelacyjny w opisie czynu i kwalifikacji prawnej przestępstwa przypisanego T. K. w punkcie 30 polegała na zastąpieniu sformułowania „posłużył się” sformułowaniem „usiłował się posłużyć”. Sąd Apelacyjny stwierdził bowiem, za wywodami apelacji, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na stwierdzenie, że tzw. „puste faktury” zostały wprowadzone do księgowości firmy przez oskarżonego. Uznano jednak, że materiał dowodowy sprawy pozwala na przyjęcie, iż działaniem swoim oskarżony T. K. zmierzał do osiągnięcia celu w postaci wprowadzenia omawianych dokumentów do dokumentacji firmy, co jednak ostatecznie nie nastąpiło. Takie zachowanie należało ocenić jako usiłowanie posłużenia się omawianymi fakturami. Konsekwencją było dokonanie kolejnej zmiany w obrębie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 30, polegającej na zastąpieniu przepisu art. 273 kk przepisami art. 13 § 1 kk w zw. z art. 273 kk. Wszystkie te zmiany czynione poza granicami środka odwoławczego dokonane były na korzyść oskarżonego, albowiem miast przypisanych form przestępstwa w postaci sprawstwa wprowadzono do czynu przypisanego niewątpliwie łagodniejsze formy zjawiskową i stadialną. Mimo takich zmian w opisie czynu i jego kwalifikacji prawnej Sąd Apelacyjny uznał, iż kara 1 roku pozbawienia wolności i 70 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda w dalszym ciągu jest karą adekwatną w świetle dyrektyw wymiaru kary z art. 53 kk. Trzeba bowiem mieć w polu widzenia czas działania oskarżonego i wielość elementów mających zaostrażający wpływ na wymiar kary, która to orzeczona w oparciu o sankcję z art. 271 § 3 kk daje możliwość kształtowania reakcji karnej od 6 miesięcy do 8 lat. Nie sposób zatem uznać, iż kara jednego roku, a więc nieznacznie jedynie podniesiona ponad dolny próg zagrożenia, orzeczona nadto z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, powinna zostać złagodzona z uwagi na wprowadzone przez Sąd Apelacyjny do opisu czynu i jego kwalifikacji prawnej zmiany. Kara grzywny uwzględnia zaś w sposób prawidłowy sytuację materialną i możliwości finansowe oskarżonego.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego L. R.

Apelacja ta okazała się skuteczna jedynie w takim zakresie, w jakim kwestionowała prawidłowość ustalenia, iż oskarżony był współsprawcą czynu z art. 271 § 3 kk i inne. Dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów w części dotyczącej tego oskarżonego, wbrew twierdzeniom obrońcy mieści się w swobodzie zagwarantowanej sądowi

orzekającemu przez dyspozycję art. 7 kpk. Chodzi tu przede wszystkim o ocenę dowodu z wyjaśnień prawomocnie skazanego M. M., które stały się dla Sądu podstawowym źródłem ustaleń w zakresie odpowiedzialności L. R.. Podobnie jak już wcześniej wskazano w niniejszym uzasadnieniu należy stwierdzić, że ocena wyjaśnień M. M. dokonana została w sposób wnikliwy i przekonujący i nie sposób dopatrzeć się w niej naruszenia zasad logiki i doświadczenia życiowego. Świadczy o tym zarówno treść pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, jak i to, że M. M. składając wyjaśnienia w niniejszej sprawie, wbrew zastrzeżeniom apelującego, nie dążył do bezpodstawnego obciążania innych osób, w tym oskarżonego L. R., tak aby poprawić własną sytuację procesową. Oskarżony L. R. w toku całego postępowania nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i taką treść jego depozycji skonfrontował Sąd I instancji z wyjaśnieniami M. M., który spójnie i konsekwentnie przedstawiał okoliczności dotyczące odpowiedzialności oskarżonego L. R.. Przypomnieć trzeba, że wyjaśnienia M. M. w wielu istotnych elementach dotyczących innych osób, znajdowały odzwierciedlenie w zabezpieczonych w sprawie dokumentach, a nadto potwierdzały się wyjaśnieniami innych osób, w tym również tych oskarżonych i prawomocnie skazanych, którzy przyznawali się do popełnienia zarzucanych im czynów. W takim układzie procesowym trudno w sposób rzeczowy i logiczny przyjmować, że M. M. w sposób bezpodstawny wybrał właśnie oskarżonego L. R., aby pomówić go o takie zachowania, które nie byłyby zgodne z rzeczywistością. W polu widzenia Sądu I instancji były również zeznania świadka M. B., na które powołuje się obrońca traktując je jako argument dla wykazania dowolności dokonanych przez Sąd I instancji ocen dowodów. Sąd Okręgowy, oceniając zeznania świadka M. B., przedstawił logiczną i rzeczową ocenę tego dowodu i powody, dla których nie dał wiary części tych zeznań. Z ocenami tymi należy się zgodzić i zaakceptować je przez pryzmat dyrektyw z art. 7 kpk. Nie może być rzeczowym argumentem dla podważenia sposobu oceny dowodów, dotyczących odpowiedzialności oskarżonego L. R. to, że wyjaśnienia M. M. stanowią pomówienie, a więc zawierają w swojej treści relacje dotyczące odpowiedzialności innego współoskarżonego. Specyfika odpowiedzialności osób współdziałających w popełnieniu przestępstwa i to w warunkach dążenia do zachowania dyskrecji jest to, że istotnym źródłem dowodowym stają się depozycje tych współsprawców, którzy decydują się na ujawnienie prawdy o popełnionym przestępstwie. Istotnym jest to, aby taki właśnie dowód został odpowiednio przez organ procesowy zweryfikowany i tak też stało się w niniejszej sprawie. W konsekwencji nie był zasadny również zarzut odwoławczy podnoszący naruszenie dyspozycji art. 410 kpk. Sąd I instancji miał bowiem w polu widzenia wszystkie dowody zebrane w sprawie i mające znaczenie dla rozstrzygnięcia odpowiedzialności oskarżonego L. R.. Po dokonaniu oceny tych dowodów, bazując na zasadach logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego wyłonił te dowody, którym nadał walor wiarygodności i uczynił podstawą ustaleń faktycznych w sprawie oraz z drugiej strony te, które z tych samych powodów ocenione zostały jako nieprzekonujące i nie zasługujące na oparcie na nich ustaleń faktycznych w sprawie. Równocześnie cały ten proces oceny dowodów i dokonywania ustaleń odzwierciedlony został w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w sposób, który wbrew twierdzeniom skarżącego, w pełni realizuje warunki zawarte w dyspozycji art. 424 kpk. Dokonywanie ustaleń, o których mówi obrońca w apelacji w zakresie uzyskania dokumentów od firmy (...) nie było konieczne. Sąd I instancji uprawniony był bowiem wywieść swoje ustalenia z wyjaśnień oskarżonego M. M., którym dał wiarę i które były wystarczające dla zweryfikowania wyjaśnień oskarżonego. Wbrew twierdzeniom autora apelacji materiał dowodowy sprawy upoważniał Sąd I instancji do przypisania oskarżonemu działania w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej. W polu widzenia Sądu Apelacyjnego było to, co wskazano w uzasadnieniu apelacji odnośnie użytych przez Sąd I instancji sformułowań na stronie 114 pisemnego uzasadnienia wyroku. Przypomnieć trzeba, iż uzasadnienia na piśmie nie można odrywać od opisu czynu przypisanego w części rozstrzygającej wyroku i pisemne motywy analizowane muszą być jako całość. Zgodzić można się jedynie z tym, iż na stronie 114 pisemnego uzasadnienia Sąd I instancji użył niefortunnego sformułowania o tym, że z grupą przestępczą współpracowało szereg osób w tym oskarżony L. R.. Nie oznacza to jednak, iż Sąd I instancji w uzasadnieniu w sposób sprzeczny z częścią dyspozytywną wyroku opisał zakres odpowiedzialności oskarżonego L. R.. Już bowiem na stronie 116 pisemnego uzasadnienia Sąd I instancji wyjaśnił powody użycia określonych sformułowań, kiedy to wskazał na te osoby, którym przypisano w niniejszej sprawie popełnienie przestępstw z art. 258 § 1 kk oraz tych oskarżonych, których odpowiedzialność za działanie w zorganizowanej grupie przestępczej spowodowało jedynie wzbogacenie kwalifikacji prawnej przypisanych im czynów o przepis art. 65 § 1 kk. Istotne jest jednak to, że zebrany w sprawie materiał dowodowy uprawniał Sąd I instancji do przypisania oskarżonemu L. R. działania w warunkach art. 65 kk. Wyjaśnienia M. M. dawały podstawy do ustalenia, w jaki sposób działały osoby zorganizowane w strukturę, w której następowała realizacja przestępstwa z art. 271 § 3 kk i inne. W przypadku grup zajmujących się tego typu przestępnymi działaniami powiązania między

osobami mają inny charakter niż te, które charakteryzują grupy parające się popełnianiem przestępstw typowo kryminalnych. W przypadku grup zorganizowanych po to, aby popełniać przestępstwa gospodarcze, związane z obiegiem dokumentów nie jest konieczne, aby wszyscy członkowie grupy znali się osobiście bądź byli w bezpośrednim kontakcie. Dla objęcia zamiarem przez sprawcę działania w zorganizowanej grupie przestępczej wystarczy jego świadomość, że dla popełnienia przestępstwa konieczne jest zharmonizowane działanie co najmniej kilku osób. Takim właśnie schematem postępowania i rodzajem powiązań pomiędzy współdziałającymi członkami grupy przestępczej cechują się popełnione w ramach takiej grupy przestępstwa, polegające na wystawianiu tzw. pustych faktur i włączaniu ich do dokumentacji księgowej firm. Te właśnie elementy, wynikające również z zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, stanowiły przesłankę przyjęcia odpowiedzialności oskarżonego L. R. w ramach dyspozycji art. 65 kk w części odnoszącej się do działania w zorganizowanej grupie przestępczej. Ustalenia faktyczne Sądu I instancji, zawarte na stronie 72 pisemnego uzasadnienia wskazują na schemat działania osób w tej części zorganizowanej grupy, sposób zharmonizowania przekazywania danych niezbędnych do wystawienia faktur i powtarzalność takich sytuacji w określonej jednostce czasu. Sąd Apelacyjny stwierdził jednocześnie, że rację ma skarżący, iż poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne powinny być prowadzić co najwyżej do takiej konkluzji, iż zachowanie oskarżonego L. R. nie stanowiło współsprawstwa w dokonaniu przestępstwa z art. 271 § 3 kk, ale stanowiło formę zjawiskową w postaci udzielenia pomocy do wystawienia opisanych faktur. Sąd Apelacyjny w ramach tożsamości czynu przypisanego temu oskarżonemu zmodyfikował opis przestępstwa zawarty w punkcie 31 części rozstrzygającej wyroku w ten sposób, że sformułowanie „po spowodowaniu wystawienia” zastąpił sformulowaniem „udzielił pomocy do” oraz wyeliminował z tego opisu sformułowanie „w następstwie podżegania tych osób do wystawienia faktur i udzielenia pomocy”. W konsekwencji również dokonano zmiany w obrębie podstawy prawnej skazania poprzez zastąpienie przepisu art. 271 § 3 kk przepisem art. 18 § 2 kk w zw. z art. 271 § 3 kk, a w podstawie wymiaru kary przepis art. 271 § 3 kk zastąpiono przepisem art. 19 § 1 kk w zw. z art. 271 § 3 kk. Mimo dokonania opisanych zmian, wymierzona oskarżonemu kara 10 miesięcy pozbawienia wolności i 70 stawek dziennych grzywny po 10 złotych nie wymagała złagodzenia, w dalszym ciągu jest to bowiem kara adekwatna do wszystkich dyrektyw zawartych w dyspozycji art. 53 kk.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonej A. S.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia, w części dotyczącej tej oskarżonej wykazała, iż wbrew twierdzeniom apelacji nie doszło do naruszenia przez Sąd I instancji zasad swobodnej oceny dowodów, wynikających z art. 7 kpk. Argumenty zawarte w środku odwoławczym mają polemiczny charakter, proponując inną, korzystną dla oskarżonej, ocenę poszczególnych dowodów, co jednak nie może stanowić przesłanki uznania, że ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd miała dowolny charakter. Sąd Apelacyjny już we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia wskazywał na argumenty, które przemawiały przeciwko tym wywodom, które w intencji skarżących miały wykazywać, iż wyjaśnienia prawomocnie już skazanych osób, a to M. M., B. K. i A. M. w zakresie, w jakim obciążały one innych oskarżonych, w tym również A. S., były jedynie wynikiem dążenia do uzyskania przez tychże skazanych korzystniejszej sytuacji procesowej poprzez umniejszanie swojej roli w przestępnym procederze. Powtórzyć trzeba, że analiza wyjaśnień zwłaszcza M. M. i B. K. wskazuje na to, że wbrew twierdzeniom autora tej apelacji, depozycje te nie są tak sformułowane, aby kosztem własnego interesu bezpodstawnie obciążać inne osoby. Za ocenami dokonanyymi przez Sąd I instancji powtórzyć trzeba, że oskarżeni ci przyznawali się do popełnienia zarzucanych im czynów, składali wyjaśnienia, w których przedstawiali zarówno okoliczności, które ich samych obciążały, jak i takie które stanowiły podstawę oskarżenia innych osób. Nie można zatem zgodzić się z tym, co twierdzi obrońca, iż Sąd I instancji posłużył się swoistym automatyzmem w ocenie dowodów, nadając prymat wyjaśnieniom tych oskarżonych, którzy przyznali się do popełnienia zarzucanych im czynów. Wniosku takiego nie sposób wysnuć z analizy pisemnego uzasadnienia wyroku. Sąd I instancji przedstawił w tym dokumencie rzeczowe, a nie dogmatyczne argumenty, które doprowadziły do określonych decyzji w sferze oceny dowodów. Zauważyć trzeba, że z uwagi na specyfikę powiązań osób, występujących w niniejszej sprawie, M. M. i B. K. mieli największą wiedzę na temat sposobu działania poszczególnych części grupy i byli w stanie przekazać najwięcej na ten temat informacji. Inaczej rzecz ma się z tymi osobami, które nie miały tak szerokiego wglądu w powiązania, istniejące między działającymi w sprawie osobami. Ponownie trzeba przytoczyć również to, że wyjaśnienia M. M. i B. K. logicznie komponowały się z szeregiem innych wyjaśnień, w tym oskarżonych prawomocnie już skazanych w niniejszej sprawie. Sąd I instancji przedstawił szczegółowe argumenty,

które zdecydowały o odmowie uwzględnienia wyjaśnień oskarżonej A. S., na stronach 87-88 pisemnego uzasadnienia. Nie sposób podważyć logicznego uzasadnienia tej decyzji, a wysuwane przez obrońcę argumenty mają jedynie charakter nieskutecznej polemiki. W polu widzenia Sądu I instancji były również te okoliczności, dotyczące treści opinii z zakresu badania pisma ręcznego, które podniósł w apelacji obrońca oskarżonej A. S.. Podzielić należy ocenę Sądu Okręgowego, przeciwną do tej, jakiej dokonał autor apelacji, że dokument ten nie cechował się niejasnością i niepełnością, co mogłoby powodować jego kwestionowanie przez przyznanie dyspozycji art. 201 kpk. Przyznać rację należy również Sądowi I instancji, iż co do zasady możliwe jest ze względów metodologicznych wypowiedzanie się przez biegłego z zakresu badania pisma ręcznego w oparciu o kopie dokumentów. Oczywistym jest w takiej sytuacji to, że inaczej kształtuje się możliwość kategorycznego wypowiedzania się biegłego. Przypomnieć jednak trzeba, że w niniejszej sprawie układ dowodowy, w części dotyczącej zarzutów stawianych oskarżonej A. S., złożony był zarówno z wniosków tejże opinii, jak i osobowych źródeł dowodowych, które wnioski te wspierały. Wszystkie naprowadzone dokumenty pozwalały zatem stwierdzić, że ocenę dowodów Sąd I instancji przeprowadził w sposób zgodny z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego i nie naruszył tym samym dyspozycji art. 7 kpk. W konsekwencji zaakceptowania przez Sąd Odwoławczy oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd I instancji stwierdzono dalej, że z tak prawidłowo ocenionych dowodów wysnuł Sąd Okręgowy logiczne wnioski przy konstruowaniu stanu faktycznego. Dowody ocenione przez Sąd I instancji jako wiarygodne, w tym w szczególności wyjaśnienia M. M., B. K., A. M., M. S. oraz częściowo treść opinii z zakresu badania pisma ręcznego, dawały pełną podstawę do dokonania takich ustaleń faktycznych w sprawie, które pozwalały na przypisanie oskarżonej A. S. w punktach 5 i 7 przestępstw zarzucanych tej oskarżonej w punktach IV i VI części wstępnej wyroku. Wbrew twierdzeniom skarżącego, zaakceptowane przez Sąd I instancji dowody dawały pełne podstawy do tego, aby uznać, że oskarżona A. S. miała świadomość istnienia zorganizowanej grupy przestępczej, sposobu jej działania oraz celów, jakie mają być osiągnięte. Co więcej, rację ma Sąd I instancji, kiedy stwierdza, że A. S. pełniła ważną rolę w omawianej grupie przestępczej. Przeczy to tym samym argumentowi obrońcy o tym, że oskarżona nie identyfikowała się z tą grupą. Wyjaśnienia M. M. i B. K. przekonują o tym, że oskarżona była w pełni zaangażowana w czynności niezbędne dla wykonywania działań w ramach obrotu tzw. pustymi fakturami. W tym świetle nie można również uznać za przekonujące twierdzeń obrońcy, iż kontakty oskarżonej z osobami, które występowały w niniejszej sprawie wynikały jedynie z tego, że prowadziła ona biuro rachunkowe. Stwierdzić można jedynie, że prowadzenie biura rachunkowego nie wyklucza ustaleń Sądu I instancji, co do tego na czym polegały przestępne działania tej oskarżonej. W tym świetle, jako oderwane od realiów niniejszej sprawy, ocenić należy wywody obrońcy o tym, że nawet ewentualna obecność oskarżonej przy popełnianiu omawianych czynów nie może przesądzać jeszcze o przypisaniu jej ich sprawstwa. Nie dzieląc zatem argumentów apelacji, w części dotyczącej zarzutów naruszenia prawa procesowego i błędu w ustaleniach faktycznych, Sąd Apelacyjny stwierdził jednak, że wychodząc poza granice środka odwoławczego i działając na korzyść oskarżonej w oparciu o dyspozycję art. 440 kpk należy zmienić zaskarżony wyrok poprzez modyfikację opisu czynu oraz kwalifikacji prawnej. Działając w granicach tożsamości czynu przypisanego oskarżonej przez Sąd I instancji, a jednocześnie w celu oddania historycznego opisu zachowań oskarżonej, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 5 w ten sposób, że w opisie czynu sformułowanie „spowodowała wystawienie” zastąpił sformulowaniem „nakłaniała i udzielała pomocy do wystawienia”, a jednocześnie do kwalifikacji prawnej przypisanego czynu dodano przepis art. 18 § 2 kk i art. 18 § 3 kk w zw. z art. 271 § 3 kk. Oznacza to, iż co do tych zachowań oskarżonej, które przez oskarżyciela ocenione zostały jako współsprawstwo w wystawieniu faktur, a co do których to dokumentów oskarżona nie była osobą usprawnioną do ich wystawienia przypisano jej jedynie nakłanianie i ułatwienie takiego działania innym uprawnionych osób. Zastosowano zatem opis i kwalifikację prawną charakteryzujące zamiast współsprawstwa, formy zjawiskowe popełnienia przestępstwa. Ponieważ co do części elementów czynu ciągłego kwalifikacja obejmowała popełnione przez oskarżoną jako sprawcę czynu z art. 271 § 3 kk Sąd Apelacyjny nie wprowadzał do podstawy wymiaru kary przepisu art. 19 § 1 kk uznając, iż podstawą jej wymiaru pozostaje powołany przez Sąd I instancji art. 271 § 3 kk i inne wskazane w zaskarżonym wyroku przepisy. Zmiana ta jednak nie spowodowała konieczności złagodzenia wymierzonych oskarżonej kar. Wiąże się to z kolejnymi zarzutami apelacji sformułowanymi przez obrońcę z ostrożności procesowej, a obejmującymi twierdzenia o rażącej niewspółmierności kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności oraz kary grzywny. Kara pozbawienia wolności w wysokości 2 lat wymierzona za przypisane oskarżonej przestępstwo z art. 271 § 3 kk w prawidłowy sposób oddaje stopień społecznej szkodliwości przypisanego jej czynu ciągłego oraz nie przekracza stopnia winy. Zakres przestępnej aktywności oskarżonej był szeroki zarówno

jeżeli chodzi o czas, jak i mnogość podmiotów, między którymi następowała wymiana tzw. pustych faktur oraz wielość w taki sposób spreparowanych dokumentów. Stopień winy zaś podwyższony determinacją i powtarzalnością działania oskarżonej, która przestępne czynności wykonywała obok formalnego prowadzenia biura rachunkowego. Kara pozbawienia wolności tak orzeczona nie może być zgodnie z intencją skarżącego za rażąco surową. Zwrócić uwagę należy na to, iż w sprawie występuje szereg okoliczności, które implikują konieczność istotnego podwyższenia wymiaru kary ponad dolny ustawowy próg zagrożenia. Próg ten wynosi 6 miesięcy pozbawienia wolności. Przypisany oskarżonej występki stanowi wieloelementowy czyn ciągły, wyczerpujący znamiona innych jeszcze niż podstawa wymiaru kary przepisów szczególnych kodeksu karnego, a nadto popełniony został w warunkach art. 65 § 1 kk. Jest to zatem tak istotna kumulacja elementów, które muszą być uwzględnione jako wpływające zaostrożająco na wymiar kary, która w pełni uzasadnia wymierzenie kary pozbawienia wolności na poziomie 2 lat. Pamiętać należy również o tym, że realna dolegliwość tak orzeczonej kary modulowana jest w sposób istotny tym, że jej wykonanie zostało warunkowo zawieszona. Kara grzywny orzeczone za to przestępstwo w ilości 300 stawek dziennych po 30 złotych każda, również nie jest rażąco niewspółmierna. Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd I instancji w prawidłowy sposób uwzględnił przy jej orzekaniu wszystkie okoliczności objęte dyspozycją art. 33 § 3 kk. Zważyć trzeba na to jakich kwot dotyczyły faktury będące przedmiotem przestępstwa, zwłaszcza uwzględniając ilość tych dokumentów. Jednocześnie w polu widzenia Sądu I instancji była sytuacja rodzinna i materialna oskarżonej, która na chwilę orzekania prowadząc działalność gospodarczą osiągała stały miesięczny dochód w wysokości około 5 tys. złotych, ma wyższe wykształcenie, poszukiwany na rynku zawód księgowej i dorosłe już dzieci. Takie zestawienie okoliczności mających znaczenie dla kształtowania zarówno stawki dziennej grzywny, jak i ilości tychże stawek w pełni uprawniało Sąd I instancji do wymierzenia tej kary w wysokości 300 stawek po 30 złotych. Wnioskowane przez obrońcę do wymierzenia w ramach ewentualnej zmiany wyroku kary należy ocenić w tym świetle jako wnioski o wymierzenie kar rażąco łagodnych. Za przestępstwo z art. 258 § 1 kk wymierzono oskarżonej A. S. karę 1 roku pozbawienia wolności. Również i ta kara nie jest nadmiernie surowa. Oskarżonej przypisano branie udziału w zorganizowanej grupie przestępczej w okresie ponad dwóch i pół roku, co musi mieć znaczenie dla istotnego podniesienia kary ponad dolny ustawowy próg zagrożenia. Ustalenia Sądu I instancji wskazują również na istotną rolę, jaką pełniła oskarżona w działaniach grupy, co także wpływa intensyfikująco zarówno na stopień winy, jak i społecznej szkodliwości przypisanego jej czynu. Łączna kara pozbawienia wolności orzeczona została z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji, co zwalnia w istocie Sąd Apelacyjny od rozważań nad tym czy nosi ona cechy niewspółmierności. W efekcie poza dokonaniem opisanej wyżej zmiany Sąd Apelacyjny nie znalazł ani w treści apelacji, ani w zakresie możliwych działań z urzędu przesłanek by uwzględnić wnioski odwoławcze tej apelacji, bądź dokonać korekty wyroku innej niż wskazana poza granicami środka odwoławczego.

W polu widzenia Sądu Apelacyjnego były uchybienia w zakresie powołanych przepisów jako podstawy warunkowego zawieszenia wykonania kar pozbawienia wolności, a w efekcie i okresu próby zawarte w punkcie 36 zaskarżonego wyroku. A. S., P. H. i L. R. skazani zostali za popełnienie przestępstw w warunkach art. 65 kk co powodowało, iż podstawą orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary winien był być przepis art. 70 § 2 kk nie zaś powołany przez Sąd I instancji przepis art. 70 § 1 pkt 1 kk. Nadto w przypadku oskarżonego L. R. określono okres próby na dwa lata wbrew dyspozycji art. 70 § 2 kk. Z uwagi jednak na to, że wyrok został zaskarżony wyłącznie na korzyść oskarżonych nie było możliwości korygowania tych uchybień w instancji odwoławczej.

Zaznaczyć należy również, iż Sąd Apelacyjny dokonując opisanych wyżej zmian zaskarżonego wyroku w odniesieniu do oskarżonych P. H., L. R. i T. K. omyłkowo powołał przepis art. 18 § 2 kk zamiast przepisu art. 18 § 3 kk dla oddania wprowadzonego do opisu czynów pomocnictwa. Niezależnie jednak od tego w podstawach wymiaru kary powołano prawidłowo przepis art. 19 § 1 kk.

Poza opisanymi wyżej zmianami zaskarżonego wyroku w pozostałej części utrzymano zaskarżone orzeczenie w mocy.

Apelacje wszystkich obrońców okazały się nieuzasadnione w najistotniejszych swoich elementach, a w związku z tym, biorąc pod uwagę treść rozstrzygnięcia odwoławczego, na podstawie art. 636 § 1 kpk zasądzono od wszystkich oskarżonych opłaty za drugą instancję wyznaczone dyspozycją art. 2 ust. 1 i 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych oraz obciążono oskarżonych wydatkami postępowania karnego w częściach dotyczących każdego z nich.

Tym samym nie uwzględniono wniosku apelacji obrońcy oskarżonej A. S. w zakresie zwolnienia oskarżonej od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego ponieważ omówiona wyżej jej sytuacja materialna nie uzasadnia zastosowania art. 624 § 1 kpk. Również sytuacja materialna pozostałych oskarżonych pozwala im na poniesienie kosztów wywołanych złożonymi przez obrońców apelacjami bez zbytej uciążliwości.

SSO del. Marcin Ciepiela SSA Aleksander Sikora SSA Wiesław Kosowski